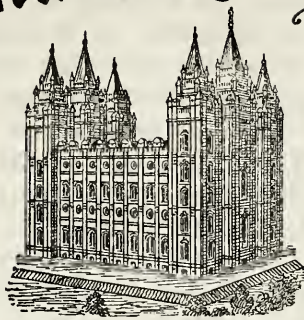


Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages



SALT LAKE TEMPEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 13

1 Juli 1905

54 Aargang

Historisk Foredrag af Ældste Andrew Jensen.

(Holdt i 14 Wards Forsamlingslokale den 7 Juli 1904.)

Det er en historisk Kjendsgjerning, at naarsomhelst Herren har sendt sande Profeter for at oplyse Verden, er der samtidig kommen falske Profeter for at modarbejde de sande, og naar Gud ved Aabenbaring fra Himmelen har meddelt sin Villie til sine Tjenere Profeterne, har ogsaa Lucifer — Menneskeslægtens Fjende — forstaaet at „inspirere“ sine Haandlangere og finde villige Redstaber i Kjødets til at udgive falske Aabenbaringer for ved Hjælp af dem at fordunkle de virkelige Meddelelser fra Himmelen. Enhver Bibellæser erindrer ogsaa, at da Moyses blev sendt med et Bud fra Gud til Kong Pharao i Ægypten for at bekræfte sin Mission ved Mirakler, udsjorte ogsaa Troldmændene ved Kongens Hof Mirakler. Satan selv kan paatage sig Skikkelse af en Lysets Engel, som det hedder i Skriften (2 Kor. 11:14). Johannes, Aabenbareren, siger endog, idet han taler om de sidste Dage, at Dyrret skal faa Magt til at lade Ild falde ned fra Himmelen (Aab. 13:13), for at de Udvalgte skulle forføres, om det var muligt (Matth. 24:24).

Vi finde saaledes ogsaa, at strax efter at Nutidens Profet, Joseph Smith, havde begyndt at modtage Aabenbaringer fra Gud, var der Andre, som foregave, at de ogsaa fik Aabenbaringer, og efter at Kristi sande Kirke var bleven oprettet paa Jorden, heugik der ikke lang Tid, førend Frasaldne og Apostater endog søgte at grundlægge Kirker efter deres eget Behag; de valgte næsten altid nogle af den sande Kirkes Lærdomme som Mønstre for deres egne og efterabede i mange Tilfælde den sande

Kirkens Organisation. Omtrent fire Maaneder efter Kirkens Organisation i April 1830, altsaa i August Maaned, indtraf det første Tilfælde, hvor Satan gjorde „Forsøg paa at bedrage og forføre Nutidens Hellige“. Hiram Page, et af de otte Vidner til Mormons Bog, var saaledes kommen i Besiddelse af en Rige-Sten, ved hvilken han havde faaet visse Aabenbaringer angaaende Zions Opbyggelse, Kirkens Organisation osv., men disse vare ikke alene stridende mod de Aabenbaringer, som Joseph havde modtaget, men ogsaa mod det Nye Testaments Lære. Og da han saa, at mange, hvoriblandt særlig Oliver Cowdery og den whitmerfse Familie, fæstede Tro til de Ting, der vare aabenbarede ved Stenen, mente han, at det var bedst at adspørge Herren i saa vigtig en Sag; i den Anledning erholdt han en Aabenbaring til Oliver Cowdery, hvori Herren bl. A. siger, at det, som var bleven aabenbaret ved Stenen, var ikke af ham, og at Ingen skulde blive beskicket til at annamme Aabenbaringer og Befalinger for Kirken undtagen Joseph Smith jun. (Se Pagtens Bog, 28 Kap.)

I Begyndelsen af Aaret 1831 kom en Kvinde til Joseph Smith i Kirtland, Ohio; hun paastod, at hun modtog Aabenbaringer om Bud og Love vedrørende Kirkens Bestyrelse. Joseph adspurgte Herren angaaende denne Kvinde og erholdt som Svar, at han (Joseph) var den eneste, som var eller vilde blive beskicket til at modtage Aabenbaringer til Kirkens Vejledning, saalænge han levede og forblev trofast. (Se Pagtens Bog 43 Kap.)

I en Tale, som Ældste Geo. A. Smith, Kirkens Historiefriber fra 1854 til 1871, holdt i Salt Lake City den 10 Januar 1858, omtalte han Aarsagerne til Frasald og Apostaters Forsøg paa at oprette Kirker efter deres eget Skjøn og sagde blandt Andet:

„Jeg tror, at det første Forsøg af Frasaldne paa at oprette en Kirke mod „Mormonismen“ blev gjort af en Mand ved Navn Wycam Clark i Kirtland. Denne Mand, der blev døbt omtrent paa samme Tid som Sidney Rigdon, forlod Kirken tilligemed Northrop Sweet og fire Andre; de sagde, at de kunde vinde den ganske Verden for sig ved at prædike Mormon-Lærdomme, og holdt et Par Forsamlinger, men vandt ingen Fremgang. . . .

En anden Slags Apostasi fandt Sted i Nærheden af Smedien i Kirtland. En Mand ved Navn Hoton trak sig tilbage fra Kirken, forfæstede Mormons Bog og grundlagde en Forening, som han kaldte den „uafhængige Kirke“. En vis Hr. Montague blev beskicket til Biskop, og den nye Kirke fik ca. 10 Medlemmer, som paastode, at de havde alle Ting fælles i Lighed med de første Kristne, som omtales i det Nye Testamente (Ap. Gj. 4:32—36). Men efter nogle faa Ugers Forløb beskyldte Biskoppen, som bestyrede Samsfundets timelige Anliggender, Præsidenten for at have besøgt hans Flæsketunde, og Præsidenten beskyldte

til Gjengjæld Biskoppen for at have besøgt hans (Præsidentens) Kone, og dermed var Samsfundet opløst. . . .

En anden Mand ved Navn Hawley blev angrebet af Aabenbaringsens Mand, medens han var beskæftiget med at pløje paa et bestemt Sted i Staten New York, og saa kraftig og pludselig var Mandens Paavirkning, at Manden ikke fik Tid til at trække sine Støvler paa, men rejste barfodet til Kirtland, omtrent sex Hundrede Mile, for at overbevise Joseph Smith om, at Joseph var en falsk Profet, og at Gud havde forkastet ham og indsat en Mand ved Navn Noah i hans Sted. Som Grund til, at Joseph var forkastet, angav han, at denne havde tilladt Mændene at bruge Betræk paa deres Frakkærmer i Kirken og Kvinderne at benytte Huer. Han vandrede gennem Kirtlands Gader og raabte med en ynkelig Stemme: „Ve, Ve over dette Folk!“ Ved en vis Lejlighed gif Brigham Young ved Midnatstid ud paa Gaden med en Pisk i Haanden og truede Hawley med, at han skulde faa den at føle, hvis han ikke ophørte med at forstyrre Byens Nattesred. Dette havde den forønskede Virkning; Hawley troede nu, at han havde lidt nok for sin Forlørsers Skyld, og holdt op med sit Jammerstrig.

Efter de tolv Apostles Kaldelse og Temeplets Opbyggelse i Kirtland, samt efter at den højtidelige Forsamling var bleven holdt og visse Begavelsler givne, blev Apostasiens Mand mere almindelig i Kirken, og denne fik derved et stærkere Stød end ved tidligere Lejligheder. . . . En af det første Præsidentskab, flere af de tolv Apostle, Medlemmer af Højraadet, Præsidenter over de Halvfjerds og andre fremragende Mænd bleve Apostater, og de troede, at de vare talrige nok til at stifte et Religions-samsfund, der kunde vinde Tilslutning fra hele Landet. Lederen af dette Foretagende var en Mand ved Navn Warren Parrish, der havde virket som omrejsende Uldste i Kirken, og navnlig i de sydlige Stater vundet stort Ry som en glimrende Prædikant; han havde ogsaa i kort Tid været Joseph Smiths Skriver. Denne Mand gjorde Forsøg paa at organisere de Frasaldne i Kirtland til en Kirke, og det er blevet mig fortalt, at alle de talenfulde Uldster vare rede til at forene sig med dem. Iblandt Andre var der Lyman Johnson, John F. Boynton, Wm. C. McLellan, Hazen Aldrich, Sylvester Smith, Joseph Col, Orson Johnson, W. A. Cowdery og Andre — maasse ialt henved 30 Mænd, som havde været fremragende Uldster i Kirken. Disse Frasaldne vilde forkaste Mormons Bog og Joseph Smith, men alligevel benyttede Mormonlæren til at omstyrte alle andre Religions-systemer i Verden og forene alle de kristne Kirker til eet Samsfund, i Spidsen for hvilket de selv vilde staa som Ledere. Dette Frasald fandt Sted i Aarene 1837 og 1838, men det tilshneladende Held, der fulgte det, var kun af kort Varighed. Broder Heber C. Kimball, som paa en Mission i 1844 satte over Fjog-Floden med Færge, traf tilfældigvis Warren Parrish, som

fyntes at se meget alvorlig og gudfrygtig ud; han var klædt i en sort Dragt og havde et hvidt Tørklæde om Halsen. Da han fik Øje paa Ældste Kimball, sagde han i en bedende Tone: „Ældste Kimball! Vil De være saa venlig ikke at omtale til Folket her, at jeg har været Mormon; jeg er nemlig bleven Baptistpræst, og jeg prædiker i Kirken derovre for en aarlig Løn af fem Hundrede Dollars; dersom Menigheden der faar Nys om, at jeg har været Mormon, vil det skade min Indflydelse meget.“

Hvor var den store Kirke bleven af, som han gjorde Forsøg paa at opbygge? Han havde uden Held prøvet sin Lykke som Procurator; saa gav han sig til at sælge falske Benge, men det gik ligesaa daarligt som hans falske Kirke-Spekulation. Og nu spørges der: Hvad var den oprindelige Aarsag til det Hele? Jo, jeg husker, at jeg, medens jeg endnu var ganske ung, vaagnede en Aftenstund og hørte min Fader samtale med en af Brødrene angaaende Warren Parrish. Jeg lyttede opmærksomt og kom derved til Kundskab om, at Parrish, som den Gang var en anset Mand i Kirken, havde været altfor intim med en anden Broders Kone. Deri finder jeg den oprindelige Grund til hans Apostasi.“

I samme Tale siger Ældste Geo. A. Smith:

„Jeg tror for vist, at hvis vi gennemgik hele Rækken af Frasald og Apostasi, som har fundet Sted i Kirken, vilde vi finde, at i 99 af 100 Tilfælde kan Horeri og Begjærlighed nævnes som den første Grund til Frasald. I maa nævne, hvem som helst I ville af de tredive Mænd, som jeg har hentydet til, og I ville finde, at Horeriets og Begjærlighedens Aand toge deres Hjertes i Besiddelse; men da dette skete, forlod Guds Aand dem. De havde ikke Forstand nok til at omvende sig og afstaa fra deres Ugudelighed, men overgave sig til Mørkets og Syndens Magt, og de ere gaaede til Helvede, hvor de kunne opløste deres Øjne og bede om Hjælp og Befrielse af dem, som de her i Livet søgte at tilintetgjøre. . . . Jeg kjendte en Gang en Mand ved Navn John Smith, som var temmelig fremragende i Staten Indiana og var anset som en temmelig nidkær Prædikant. Men han sagde: „Jeg kan bevise, at Pagtens Bog er falsk; thi den siger, at „han, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, skal fornægte Troen, og skal ikke have Aanden“ (Pagtens Bog 42:23). Jeg har bedrevet Hor, men jeg har ikke fornægtet Troen, og dette beviser, at Aabenbaringen i Pagtens Bog ikke er af Gud.“ Stakkels Menneſke; han var bleven saa formørket i Sindet, at han ikke kunde se, at i samme Stund, som han erklærede, at Aabenbaringerne ikke vare sande, fornægtede han Troen!

I Foraaret 1838 fandt der et større Frasald Sted i Missouri; og iblandt dem, som bleve udelukkede af Kirken ved denne Lejlighed, vare David Whitmer, Oliver Cowdery, John Whitmer, Wm. E. McLellan og flere Andre, som havde været fremragende Mænd i Kirken i Begyn-

delsen. McVellan havde saaledes været en af de tolv Apostle og besad en vis Grad af Betsalenhed; han gjorde senere Forsøg paa at gjøre de Frasaldne i Missouri til Medlemmer af en Kirke, som han stiftede, og som jeg senere vil omtale. Dette Forsøg lykkedes imidlertid ikke; men mange Aar efter opstod der iblandt de Frasaldne i Missouri en Sekt, der har antaget Navnet Whitmeriter; dens Medlemmer tro alle de Aabenbaringer, som Joseph Smith modtog før 1838, men forkaste derimod alle hans senere Aabenbaringer.

Der findes i Missouri endnu en lille Levning af denne Sekt, som Vidnet David Whitmer grundlagde, og for hvilken hans Brodersøn, John C. Whitmer, senere var Præsident.

Det mest forræderske Forsøg paa at danne apostatiske Sammenslutninger og det, som maaste gjøre Kirken mest Skade i dens tidligere Dage, var Apostaten Abard Ophavsmænd til. Denne Mand organiserede paa egen Haand en Bande, som han kaldte Daniter, hvis Formaal skulde være at stjæle og plyndre fra Missourianerne, og da han dannede sin Bande om Efteraaret 1838, netop paa den Tid, da Forsølgelserne rasede haardest mod de Hellige i Caldwell County, Missouri, bragte han Kirken i daarligt Ry; thi da han blev greben og bragt i Forhør, afslagde han Ed paa, at han havde faaet Fuldmagt af Sidney Rigdon til at organisere sin Bande, hvilket naturligvis var Løgn. At han blev udelukket af Kirken, saasnart hans Planer opdagedes, hjalp ikke stort, hvad Følgerne angik. Selv indsmigrede han sig hos Føbelen og blev ved sine Løgne vel anset hos dem, medens de Hellige maatte lide for hans paatænkte Forbrydelser. Hans Bande blev imidlertid oprevet, førend den rigtig var organiseret, og Ingen blev ramt af nogen virkelig Skade, saaledes som det var paatænkt. Men fra denne Omstændighed stammer den gamle, nu næsten opslidte Beskyldning om, at der findes Daniter eller Morderengle i Kirken.

I Begyndelsen af 1839, da de Hellige bleve uddrevne af Missouri, forsøgte Isaac Russell, en Uldste, som nylig var kommen tilbage fra sin Mission til England, at stifte et Samfund blandt visse Frasaldne. Han optraadte som Profet, men det lykkedes ham kun at vinde omtrent en Snæs Tilhængere.

Francis Gladden Biskop gjorde sig ogsaa i Kirkens tidligere Dage almindelig bekjendt ved sine falske Aabenbaringer og Lærdomme. Allerede i 1835 var han stillet for de Tolv, tiltalt for Hovmod og daarlig Opførsel; lidt senere var han i Forhør for Højraadet, beskyldt for at have prædiket falske Lærdomme. Atter i Nauvoo, Illinois, den 11 Marts 1842, blev han stillet for Kirkens Raad, anklaget for at have modtaget, skrevet og udgivet visse Aabenbaringer og Lærdomme, som vare uforenelige med Kirkens Pagter og Orden. En af hans skrevne Aabenbaringer, som blev læst for Raadet, bestod næsten udelukkende af Urinelig-

heder, taabelig Praleri og Løgne. Profeten Joseph, som var tilstede, forklarede paa en særdeles tydelig Maade, hvorfra en saadan Aabenbaring og Profeti havde sin Oprindelse, og overlod derpaa Bishop til Satans Revselse, indtil han blev klogere. Raadet unddrog ham derpaa Broderfabetets Haand. Bishop anerkjendte Raadets Kjendelse for rigtig, indrømmede sin Synd og bad Brødrene om Tilgivelse. Men den samme Francis Gladden Bishop oprettede siden en Kirke, og hans Tilhængere fik Navnet Gladden-Bishopiter.

Oliver Dney, som havde præfideret over Lærernes Quorum i Kirtland, og som senere forenede sig med Apostaten Sampson Ward i Missouri, blev forhørt af Højraadet i Nauvoo, Illinois, den 17 Marts 1842, bestyldt for at have udgivet sig for en Profet. Den 10 Februar 1843 mødte han for Retten i Nauvoo, anklaget for at have stjålet Guds fra en Butik, der tilhørte Moses Smith. Dney erklærede for Retten, at han gjentagne Gange var bleven besøgt af den Gamle af Dage, der havde givet ham en Mission til Verdens fire Hjørner for at grundlægge Zions tolv Stave. Han sagde ogsaa, at han havde lidt meget i de sidste to eller tre Aar, fordi han manglede Klæder; han foragtede Tyveri uden i det Tilfælde, at han trængte til Klæder, og derfor havde han taget flere Hundrede Stykker Tøj fra Moses Smiths Butik og stjult dem paa en Majsager, hvorfra han bar dem hjem fra Tid til anden. Joseph Smith, som var tilstede, erklærede, at Hr. Dney aldrig havde set den Gamle af Dage eller Noget, som lignede ham, men at han var under Indflydelse af en ugudelig og bedragerisk Mand. Ifølge det afgivne Vidnesbyrd blev han opfordret til at stille en bestemt Kaution som Sikkerhed for, at han senere vilde møde frem til Forhør, men da han ikke kunde stille det forlangte Beløb, blev han indsat i Carthage Fængsel. En Tid efter kom han ud af Fængslet og optraadte som Profet, og hvor taabelige og urimelige hans Paastande end vare, og hvor slet hans Karakter end var, vandt han dog Tilhængere. Hans Kirkesamfund havde imidlertid kun en kort Tilværelse, dog lang nok til at gøre Navnet „Dneyiter“, som hans Disciple kaldtes, bekjendt i en snevrere Kreds.

Da Joseph Smiths anden Raadgiver, William Law, rejste sig som en Forræder mod Joseph og Kirken, blev han udelukket af denne den 18 April 1844. Hans Broder, Wilson Law, og Robert D. Foster bleve samtidig udelukkede. Ti Dage senere, den 28 April 1844, holdt William Law og andre Frasaldne et Møde i Nauvoo, ved hvilket der blev oplæst flere skriftlig affattede Vidnesbyrd mod Joseph og Andre, og enkelte af de Tilstedeværende bestilledes til at besøge de forskjellige Familier i Byen for at erfare, hvem der vilde slutte sig til den nye Kirke, thi ligesom mange tidligere Frasaldne vare de komne til den Slutning, at „Læren er sand, men Joseph er en falsk Profet“. William blev af disse bestillet til at indtage Josephs Plads; selv valgte han Austin Cowles

og Wilson Law (hans Broder) til sine Raadgivere. Tolv Apostle bleve ogsaa valgte. Disse Frasaldne arbejdede fra den Tid af utrætteligt paa at afstedkomme Josephs Død, og de hvilede ikke, førend de havde opnaaet deres Hensigt. Men dermed havde deres Kirke ogsaa fuldendt sin Løbebane.

Jeg ønsker at henlede mine Tilhøreres Opmærksomhed paa, at alle de Frasald og Forsøg paa at oprette Kirker ved Hjælp af foregivne Aabenbaringer, som jeg hidtil har nævnet, fandt Sted i Profeten Joseph Smiths Dage, saa at der allerede før hans Martyrdød forelaa mange Exempler, der kunde tjene til Vejledning for dem, som senere optraadte som „Profeter og Ledere“ og beraabte sig paa at være kaldede ved Aabenbaring, Syner eller paa anden Maade til at være Joseph Smiths Efterfølgere.

(Fortfættelse.)

Til Konferencepræsidenterne, Grensforstanderne og alle Missionærerne
i den skandinaviske Mission!

Kjære Brødre!

For Fremtiden vil der i „Skandinaviens Stjerne“ blive trykt en Maanedsrapport over Virksomheden i hver Konference, første Gang i Nummeret for den 15 Juli. Vi bede Dem derfor drage Omsorg for, at hver Eldstes personlige Arbejde indsendes til dette Kontor.

Det vilde være os en Glæde at se en Forøgelse ikke alene i Udspredelsen af Skrifter, men ogsaa i Samtaler om Evangeliets Principer. Det har hidtil været os en stor Tilfredsstillelse at se de indsendte Rapporter, men vi formode, at der endnu kan ske yderligere Fremgang paa dette Omraade. Det er vort Ønske, at enhver af eder vil hjælpe til at bringe denne Maanedsrapport op til en saadan Højde, at den kan blive en Oversigt, hvor Tallene ville vidne om det store Arbejde, der gøres for Menneskenes Frelse.

Vi bede, at Herrens Velsignelser til alle Tider maa tildeles eder, og at Anden af eders hellige Mission maa hvile paa eder, saa at I kunne være istand til ligesaa tapre som de store Guds Mænd fra forrige Dage at gaa fremad og kundgjøre disse herlige Sandheder for Menneskeslægten. Vi forblive eders Brødre og Medarbejdere for Kristi Sag.

E. D. Fjeldsted.

J. M. Christensen.

Man giver Belønninger for Barmhjertighed, for Selvopofrelse; men især burde man belønne Maadehold; thi det er Samfundets Hoveddyd. Naar den ikke skaber de andre, saa indtager den dog deres Sted.

Emil Souvestre.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
 Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 1 Juli 1905

Farvel til de Hellige i Skandinavien.

Tiden skrider med raske Fjed. Naar jeg nu, alderstegen og graanet, ved Slutningen af min femte Mission til Skandinavien ser tilbage paa mit henrundne Liv, fyldes mit Hjerte uvilkaarlig af en hellig Orefrygt og Taknemlighed mod min himmelske Fader, som i sin Godhed ved sine Tjenere opsøgte mig i min Ungdom og udgjød sin Aand over mig, saa at jeg lærte at forstaa Evangeliets Sandhed; jeg føler, hvilken Gave, kostbarere end noget Klenodie, jeg kom i Besiddelse af, da han kaldte og udvalgte mig til et ringe Rødsfab i sin Haand for at fremme hans Hensigter paa Jorden. I de tre og halvtredstindstyve Aar, jeg har været forenet med de Sidste-Dages Hellige, har jeg set Samfundet voge fra et ringe Antal til et mægtigt Folk. Jeg har set de Halte gaa, de Døve høre, de Blinde se, de Syge oprejsses og Evangeliet blive prædikeret for de Fattige. Jeg har set de Hellige samles til Zion som Duer til deres Slag, og jeg har hørt Sletterne saavel som Havets Skibe gjenlyde af deres Glædesfange. Jeg har set Orkenen blomstre som en Rose, og jeg har set skjønne Byer og Stæder blive opbyggede paa de øde Pladser. Jeg har, kort sagt, set Herren udgyde baade Himlens og Jordens Betsignelser over sit Folk. Jeg vil ikke tale om deres Lidelser; de tilhøre Glemselen og Fortiden, medens Tro og Haab, Glæde og Lykke for Fremtiden tilhøre Guds Folk.

Den ene saar, og den anden høster, og det staar derfor ikke i noget Menneffes Magt at bedømme Omfanget af den Enkeltes Arbejde; men som en Evangeliets Budbærer er det alligevel mit Haab, at de Ord en Gang maa lyde for mit Dre: „Vel gjort, du gode og trofaste Tjener.“ Og dersom jeg ved Advarsel, Formaning eller Exempel har ledet nogen Sjæl til Sandhedens Kundskab og Omvendelsens Frugter eller støttet en jublende Broder, da vil min Glæde være fuldkommen.

Lyttter derfor, o, I Hellige, til mit Vidnesbyrd — maaste det sidste, der vil naa eder direkte fra mig. Erindrer den hellige Pagt, som I have sluttet med eders Gud. Kommer ihu, at I ere hans Vidner paa Jorden, og at I hvert Øjeblik maa være beredte til at repræsenterere ham og hans Sag. Lader derfor eders Exempel lyse for eders Medmenneffer. Holder eders Klæder ubesmittede af Verdens Daarskaber og Synder og behersker eders egne Tilbøjeligheder, som ere af det Onde. Gjører eders Pligt mod Gud og hans Riges Kirke saavel i timelig

som i aandelig Henseende; respekterer og ærer de Mænd, som Gud har beklædt med sit Præstedømmes Myndighed. Bærer eders Vidnesbyrd om, at Gud har talet gennem sin Tjener Joseph Smith, og at han endnu taler gennem sine Profeter.

Mit Hjerte er fuldt af Taknemlighed for al udvist Tillid og for al den Venlighed, som man har vist mig under mine Besøg paa de forskjellige Steder i Nordens Broderlande.

Det er med Glæde, Fortrøstning og Tillidsfuldhed, at jeg overlader Missionens Bestyrelse i min Efterfølger, Ældste J. M. Christensens Haand. Det er mit Haab og mit Ønske, at de Hellige i den skandinaviske Mission ville stænte ham den samme Opmærksomhed, som de have vist mig, og tage alt Hensyn til hans Raad og Daad.

Som Læserne ville have set i forrige Nummer af „Skand. Stjerne“, udgjør Sverige nu en Mission for sig under Præsidium af Ældste Peter Mattson; Kirkens Autoriteter have derved borttaget en Del af det store Ansvar, der hidtil paa Grund af Missionens store Udstrækning har hvilet paa den præsiderende Ældstes Skuldre, en Forandring, som denne har al Årsag til at føle sig taknemlig over. Den svenske Mission vil vedblivende skride fremad under Herrens Styrelse, og jeg ønsker den Held og Lykke i Fremtiden; jeg har den Tro, at mange sandhedssøgende Sjæle af det intelligente og ridderlige svenske Folk endnu ville komme og fylke sig om Zions Banner.

Modtag nu mit sidste Farvel og min Velsignelse. Maatte Guds Fred og hans Helligaands Lys bestandigt hvile over eder, beder eders hdmgye Broder og Tjener i Kristo

C. D. Fjeldsted.

Præsidiat over den skandinaviske Mission.

Silsen til de Helligel!

Salt Lake City, Utah, 23 Marts 1905.

Ældste Jens M. Christensen.

Kjære Broder!

Ældste C. D. Fjeldsted er bleven afløst fra Præsidiat for at vende hjem, og De er bleven kaldet og bestiftet til at efterfølge ham som Præsident over den skandinaviske Mission, der indbefatter Nigjerne Danmark og Norge.

Det vil nu være Deres Pligt under Overledelse af Præsidenten for den europæiske Mission at lede alle Anliggender, der ere forbundne med Missionen; at paase, at Evangeliet bliver prædiket i saa stor Udstrækning som muligt paa de Steder, hvor Ældsterne nu arbejde, og saa langt, som Herren vil aabne Vejen, og at gribe enhver ny Lejlighed, som maatte frembyde sig for Indførelsen af Evangeliet paa Egne, hvor

det ikke tidligere har været prædikat. Det er vort Ønske, at De vil gaa frem som en Tjener af den Herre Jesus Kristus, fuldt rustet til at opfylde enhver Pligt, der er forbunden med Deres Kaldelse, og at præsidere med Visdom og Værdighed over alle Kirkens Sager i disse Riger og med Energi ordne Alt, hvad der henhører derunder, samt træffe saadanne Foranstaltninger, Aflysninger og Beskikkelser, som ifølge Deres Dømmekraft og Herrens Aands Ledelse maatte være nødvendige for Herrens Værks Belfærd, Udbredelse og Begunstigelse samt for Folkets Udvarelse i Missionsmarken, hvor De virker, og over hvilken De er sat til at præsidere.

Og for at De kan være fuldt bistaaet og stikket til dette høje og ansvarfulde Arbejde, anraabe vi Gud, vor evige Fader, om at give Dem Kraft fra det Høje og inspirere Dem med den Helligaand og give Dem alle de Gaver, der henhøre til Deres Embede og Kaldelse, saa at De maa blive en Velsignelse og en Frelser for Menneskenes Børn i Deres høje Embede og bære med Dem en Indflydelse og Kraft, der af Alle, som De kommer i Berøring med, maa blive følt som værende af det Gode. Det er vort alvorligste Ønske, at De maa være et Exempel for alle Mennesker i Ydmyghed, Taalmod, Overbærenhed og i alle Evangeliets Naadegaver, saa at Deres Ord maa blive Herrens Ord til Folket, som De henvender Deres Tale til, og at De maa føle, at De ledages af en Magt og Aand, der ikke er af Mennesket.

Vi ville være glade ved saa ofte, som det vil være belejligt for Dem, at høre fra Dem angaaende Deres Virksomhed og om Sagernes Tilstand indenfor Deres Arbejdsomraade; og vi selv ville føle Glæde ved ofte at veksle Breve med Dem.

Vi bede Gud, den evige Fader, at velsigne og dygtiggjøre Dem til Arbejdet, som De nu er kaldet til, og vi bede ham at bevare Dem og Deres Kjære fra alle Fjenders Hænder og fra ethvert Onde under Deres Fraværelse og at føre Dem hjem i Renhed, Fred og Sikkerhed. Vi forblive Deres Brødre

Joseph F. Smith. John A. Winder. Anthon H. Lund.
Første Præsidentstab.

Bed ifølge ovennævnte Kaldelse at overtage Bestyrelsen af denne Mission føler jeg dybt det Ansvar, der er forbundet med Udførelsen af alle de Pligter, som høre dertil, og det er mit inderligste Ønske at opnaa min himmelske Faders Bistand.

Jeg haaber ogjaa, at de Hellige ville erindre mig i deres Bøn til Gud, og at mine Brødre, som arbejde i Missionen, ville stænke mig samme Tillid, som de have vist min agtværdige Forgjænger, C. D. Fjeldsted, til hvem jeg føler mig meget forbunden for hans venlige og faderlige Omhu siden min Ankomst den 12 April. Det skal være mit første

Formaal at fremme Herrens Gjerning i disse Lande, og til dette Øjemed beder jeg om mine Brødres og de Helliges forenede Medvirken. Jeg nedbeder Guds Fred og Velsignelse over dem alle.

Eders Broder og Medarbejder i Evangeliet

J. M. Christensen.

Afløsning og Hjemrejse. Nednævnte VEdster ere efter et vel udført Missionsarbejde hæderligt afløste med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem i Zion:

Hans J. Christiansen fra Kjøbenhavn til Logan, Utah; Chas. J. A. Lindquist fra Stockholm til Ogden, Utah; Marlin L. Okleberry fra Skaane til Dakley, Idaho; Edward A. Gustafson fra Gøteborg til Holliday, Utah; Niels A. Hanson fra Skaane til Preston, Idaho; Jens M. Henriksen fra Christiania til Manti, Utah; David D. Stohl fra Stockholm til Brigham City; sidstnævnte Broder paa Grund af Hjerte- og Lungesygdom.

Vi medgive dem vor hjerteligste Tak for deres trofaste Arbejde i Herrens Tjeneste.

Beskikkelse. VEdste Niels J. Henriksen er beskikket som Præsident over Kjøbenhavns Konference istedetfor afløste VEdste H. J. Christiansen, og VEdste Carl E. Petersen er beskikket som Præsident over Sundsvall Konference istedetfor VEdste August Peterson, som er bleven hæderlig afløst med Tilladelse til at rejse hjem den 28 Juli.

Ankomst og Beskikkelse. VEdste Peter Mattson fra Mt. Pleasant, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 13 Juni. Han er beskikket hjemmefra som Præsident over den svenske Mission. (Se „Skand. Stjerne“ for 15 Juni: „En Deling af den skandinaviske Mission“).

Heber A. Knudsen fra Provo City ankom til Kjøbenhavn den 14 Juni. Han er beskikket til at missionere i Christiania Konference.

Mathilde Nielsen, VEdste L. P. C. Nielsens Hustru, fra Ammon, Idaho, ankom den 14 Juni til Kjøbenhavn for at besøge sin Mand, som missionerer i Kjøbenhavns Konference.

Tale af Ældste J. G. McQuarrie

(Præsident over Missionen i Nordamerikas østlige Stater).

Holdt den 7 Oktober 1904 i Tabernaklet i Salt Lake City.

Der er visse Tider, mine Brødre og Søstre, da vi føle, som om vi hver for sig ere ganske uafhængige af andre, og ved saadanne Lejligheder ville vi maaske helst lukke vore Døre og trække Gardinerne ned for vore Vinduer. Til andre Tider, f. Ex. i Tilfælde af megen Sorg eller megen Glæde, føle vi mere Trang til at rulle Gardinerne op, aabne vore Døre

og indbyde vore Brødre og Søstre til at komme ind og tage Del i Hjemmets Lys og Hygge. Der er ogsaa Tider, da vi føle Tilbøjelighed til at aabne vore Hjerter for vore Venner, vore Brødre og Søstre, saa at de kunne se indenfor og tage Del i den Varme, den Kjerlighed og den Glæde, som banker for dem. Saaledes føler jeg idag. Jeg ønsker at aabne mit Hjerte for eder, saa at I kunne faa Del i den Glæde og Kjerlighed, som bejjæler mig ved atter at komme sammen med mine Brødre og Søstre efter en Fraværelse af syv Maanedes. Det er en stor Fornøjelse at komme tilbage og træffe sammen med vore ledende Mænd og Venner hjemme i Zion. Blandt de største Glæder, som jeg har haft, og maasse den største, som en Missions-Præsident kan have, er den at træffe sammen med Fædre og Mødre til de ædle Sønner og Døtre, som virke i Missionen under hans Bestyrelse. Da jeg idag betragtede nogle jaadanne Mødre og saa, med hvilke Følelser af Stolthed og Glæde deres Døtre straalende, da jeg omtalte deres Sønners gode Arbejde og ædle Opforelse i Missionen, og fik at se deres Døtre fyldes af Taarer, saa tænkte jeg ved mig selv, hvor herligt det dog maa være for en Moder at føle denne varme, sømme og guddommelige Kjerlighed. Jeg kan ikke faa Lejlighed til at se og tale med alle Forældrene til de ædle unge Mænd, som jeg har den Ære at præsidere over, men jeg vil her sige, at de alle uden Undtagelse gjøre deres Forældre Ære, hvor de ere satte til at arbejde; de give Guds Værk det bedste, deres Evner formaa, og Jngen kan gjøre mere.

I Missionslivet, saavel som i meget andet Arbejde, forekommer der ligesom en Slags Ebbe og Floed. Somme Tider se vi gode Frugter af vort Arbejde og til andre Tider mindre gode. Sidste Aar var et godt Aar, og vi havde en god Høst. Dette Aar ser det ikke saa lovende ud, i det mindste hvad Daaben angaar; dog have vi haft tilstrækkelig Fremgang til at holde Modet oppe og tilstrækkelig Modstand til at holde os i Virksomhed. Sidste Foraar havde vi et svært Uvejr fra Oppositionen*, hvilket især syntes at ramme Missionen i de østlige Stater, og ihvorvel det ikke stadede nogen af Kirkens Medlemmer, saa syntes det dog at have en stadelig Indvirkning paa de spæde Planter — de svage af vore Medmennesker —, der netop vare i Færd med at undersøge Evangeliet, og de døde hen uden at komme til at bære Frugt, men alligevel føle vi os opmuntrede til at vedblive med vort Arbejde. Af Abijerne have I maasse set, at John Rigdon, den eneste overlevende Søn af Sidney Rigdon, der en Gang var Profeten Joseph Smiths Raadgiver, igjen har sluttet sig til Kirken. Saavidt jeg veed, er det 66 Aar, siden han blev døbt i Mississippifloden af Hyrum Smith, og jeg tror, at Joseph Smith gav ham Haandspaalæggesel og bekræftede ham som et Medlem af Kirken. Han var den Gang et lyst Hoved, et intelligent, lovende ungt Menneske,

* Her sigtes til Smoot-Affæren for Senats-Komiteen i Washington.

og jeg kan ikke lade være at tænke paa, hvad han kunde have været nu, eller hvilken ledende Stilling han muligvis kunde have haft blandt Kirkens ledende Mænd, eller hvor megen Indflydelse han kunde have haft, dersom han havde anvendt sine Evner paa at udbrede og støtte de Principer, som Gud har aabenbaret fra Himlen, istedetfor at henvende sin Opmærksomhed paa Menneskers Svagheder. Jeg takker Gud for, at Sønner og Døtre af Kirkens første Familier efterhaanden komme ind i Faarestien igjen. Det er ogsaa et stærkt Vidnesbyrd til mig saavel som til mange andre, naar vi opleve saadanne Begivenheder, fordi Mænd som Sidney Rigdon med Sikkerhed vidste, om Joseph Smith var en Profet eller ikke. Der kunde ikke være Tvivl eller Ubished hos ham i saa Henseende. Joseph vidnede om, at han og Sidney saa Jesus Kristus og hans Herlighed hos Faderens højre Haand, og de saa de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone. De kunne læse om dette Syn i det 76 Kap. af Pagtens Bog. Rigdon maatte med Bestemthed vide, om han havde været Vidne til denne Aabenbarelse, og om Joseph Smith var Guds Profet eller ikke. Saaledes skete det, da hans Livsløb nærmede sig sin Slutning, og han var ved at gaa ind i Evigheden, at hans Søn henvendte sig til ham og spurgte ham, hvad han skulde tro om Joseph Smith, om han var en Profet eller ikke, og om Mormons Bog fremkom paa den Maade, som Joseph havde sagt. Dertil svarede Sidney Rigdon, medens Lærere vædede hans Kinder, at Mormons Bog visselig var Sandhed, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at Verden tilsidst vilde komme til at anerkjende ham som en saadan. Dette Vidnesbyrd kunde Sønnen aldrig glemme, og det løb bestandigt i hans Dren, hvorfor han frygtede for at dø, inden han havde forenet sig med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Ogsaa Oliver Cowdery var visselig istand til at vide, om Joseph Smith var en Profet, sendt af Gud, eller ikke, og han syntes derfor ogsaa at have Uttraa efter at blive gjenoptaget i Kirken ved Daab. Dette burde være et Vidnesbyrd for os, især for de Unge, om Evangeliets Sandhed; og ikke det alene, men det burde ogsaa tjene til en Advarsel for vore begavede Sønner og Døtre om ikke at spille deres Tid med at søge efter Fejl og kritisere menneskelige Svagheder hos Personer, der maasse beklæde ansvarfulde Stillinger i Kirken, men derimod bestræbe sig paa at grundfæste og udbrede Evangeliets Principer, der ere blevne aabenbarede i den udtrykkelige Hensigt at hjælpe svage Mennesker til at overvinde deres Fejl; Evangeliet er sandt, og det vil styrke Enhver, som efterlever det.

Jeg vil her ikke blot omtale de Ældste, der virke som Missionærer under min Bestyrelse, men ogsaa nogle af vore Brødre, som ere ude i Verden for at studere og uddanne sig i visse Sprog. Det glæder mig at kunne sige om dem, at hvor de kunne saa Anledning til at komme til vore Forsamlinger, gjøre de fleste af dem sig Umage for at komme og

forene sig med de Hellige og Menigheden, og i mange Tilfælde er deres Vandel til Ære for Guds Folk og den Ærds, hvori de ere opdragne. I alle Tilfælde, hvor de efterleve Evangeliets Værdomme og ikke skamme sig ved Sandheden, ære de ikke blot det Folk, som de tilhøre, men de ære ogsaa sig selv. Det glædede mig at høre, at der paa et Akademi i Baltimore, hvor unge Mennesker studere og uddannes i Lægevidenskab, var fire, som erholdt Guldmedaille, og de to af dem vare unge Mænd fra Utah; den ene fik endda den første Præmie, og en vis from Præst havde den Ære at oplæse Navnene og uddele disse Æresbeviser til vore Utah-Sønner. Jeg vil med det samme omtale et andet Tilfælde, som jeg er bleven bekendt med. I den øverste Klasse paa et Akademi for Lovkyndighed i Washington opholdt der sig for to Aar siden en ung Mormon-Ældste, som havde været paa Mission og prædiket Evangeliet; han var ved en vis Lejlighed under denne Virksomhed besvimet paa Gaden af Sult og Udmattelse, medens han stod og forkyndte Sandheden for Folket. Denne samme „Mormon“-Ældste, der i sin Klasse paa dette Akademi kappedes med de mest begavede og flinke unge Mennesker af de bedste Familier i Amerika, blev af sine Kammerater enstemmig valgt til at præsidere eller tage Ledelsen under deres Studeringer — noget, som næppe nogenfinde er hændt før paa det lærde Institut.

Til Slutning ønsker jeg at bære mit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og jeg bevidner tillige, at Enhver, som i sit daglige Liv vil efterleve dets Principer, skal faa at vide, at det er sandt. Missionen i de østlige Stater er i en nogenlunde god Tilstand. Vi voxe hele Tiden lidt, og nogle af vore Medlemmer indsamles til Zion; jeg føler en vis Stolt-hed over dem, som jeg har haft den Fornøjelse at træffe, siden jeg kom her. Jeg beder, at Guds Velsignelse maa hvile over Zion og over dem, der præsidere over Kirken, og over alle Ældster, som ere ude i Verden; dette beder jeg om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Forjættelsers Opfyldelse i Historiens Lys.

Oversat fra „Utah-Posten“ af C. C. A. C. til „Bifuben“.

For nogle Tusind Aar siden, da Abraham forlod sine Fædres Land for at begive sig til det forjættede Land, erholdt han følgende Forjættelse af den Almægtige:

„Jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og velsigne dig og gjøre dit Navn stort, og vær en Velsignelse.

Og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og dem, som forbande dig, vil jeg forbande; og i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.“
(1 Mos. 12 Kap.)

Dette Løfte blev gjentaget nogle Hundrede Aar senere, da Israhel laa i Lejr paa Moabs Sletter, og den falske Profet Bileam kom for at for-

bande Folket. Herren tillod ham ikke at gjøre det, men inspirerede ham derimod til at velsigne Folket, idet han sagde: „Velsignet er den, som dig velsigner, og forbandet er den, som dig forbander.“

Vi kunne derfor med Rette spørge: Ere disse Forjættelser bleve opfyldte? Hvad Svar giver visse Nationers Historie? I den senere Tid har der været talt meget om de Beviser, som Videnskab i Geologi, Astro-nomi, Arkæologi etc. afgiver angaaende Bibelens Paalidelighed; men Hi-storiens Vidnesbyrd ere virkelig ikke af mindre Betydning i saa Henseende. Historien viser, at Abrahams Efterkommere virkelig bleve til et stort Folk, og at de, der behandlede dem godt, bleve velsignede, medens derimod de, der behandlede dem ilde, maatte lide for det.

Betragt f. Ex. Ægyptens Historie. Ægypten er uden Tvivl et af Verdens ældste Lande. Den lærde Oldgrænster, Augustus Le Plongeon, paastaar i sin Afhandling „Dronning Mu“, at Mennekeslægstens tidligste Civilisation kom fra Amerika til Afrika, særlig til Ægypten, hvor Sphingen (et overordentlig stort Monument af Sten, der forestiller en Løve med Mennekeshoved) blev opført til Minde om „Dronning Mus“ myrdede Ægtefælle, der efter Professor Plongeon's Mening ikke var nogen Anden end Bibelens Abel, hvis Hjem var i Amerika. Denne Anskuelse maa man lade staa ved sit Værd, men saa meget er vist, at Ægypten meget tidligt naaede et højt Kulturtrin. Det blev et Verdensrige, hvortil Grækenlands vise Mænd rejste for at udvikle sig i Visdom og Kundskab. Abrahams Efterkommere nedfattede sig siden der, og saa længe Ægypterne behandlede dem godt, var Landet rigt og mægtigt, men saa snart de mishandlede Israels Børn, faldt de ned fra Magtens Tinder. Eigene (Mumierne) af de før saa mægtige Ægyptere ere endog i den senere Tid blevne tagne ud fra deres Gravkamre i Klipperne og henslynsløst henkastede ovenpaa Jorden. Dette maa være nok om Oldtidens Ægypten. I den senere Tid har Ægypten udviklet sig noget, men det er sket under engelsk Styre, en Regjering, der har velsignet Israel med religiøs og politisk Frihed. Saa bogstavelig er denne Forjættelse bleven opfyldt: „Jeg vil velsigne dem, som dig velsigner, og forbande dem, som dig forbander.“

Derjom vi kaste et Blik paa Assyriens og Babylons Historie, saa finde vi samme Sandhed bekræftet. Kong Senacherib (2 Krøn. 32 Kap.) undertrykte Israel, og han spottede over Israels Gud, men Enden derpaa blev, at da han en Gang gik ind i sin egen Guds Tempel, blev han myrdet af sine Sønner. Babylon udbredte sig og blev til et mægtigt Rige, saa længe dets Konger behandlede Jøderne godt; men det blev ødelagt paa en eneste Nat, da Babylonierne mishandlede de fangne Jøder, som ved Babylons Floder græd over at tænke paa Zion. Perserkongen, Cyrus, behandlede Jøderne bedre, og Persien er endnu den Dag idag et selvstændigt Rige, medens Assyrien og Babylon ligge i Ruiner.

Lader os dernæst betragte Roms Historie. Dette mægtige Rige sendte

fine sejrsvante Legioner mod Jerusalem for at ødelægge den, og de opnaaede det. Jøderne bleve dræbte i Tusindvis, baade i og udenfor selve Staden, og Myrderiet var saa forfærdeligt, at Blodet flød i Strømme og farvede Vandet i Bækken i Dalen nedesfor. Nød og Hunger tiltog i den Grad, at Mødre slagtede deres Børn og spiste Kjødet. Den romerske Nation gottede sig den Gang derover, men ikke mange Aar efter bleve Roms Gader farvede af Romernes Blod, og det mægtige Rige gik til Grunde for aldrig mere at fremkomme paa Historiens Skueplads. „Seg vil forbande dem, som dig forbander,“ gif bogstavelig i Opsyldelse.

Den spanske Nations Tilbagegang i Anseelse beviser den samme Sandhed. I det femtende Aarhundrede var Spanien en Stormagt, og spanske Fyrster regjerede over den halve Verden. Omfider blev Folket greben af Forsølgelsesaanden, og Jøderne maatte som en Følge deraf forlade Landet under mange og svære Lidelser, men fra den Tid kan man regne, at dets Tilbagegang i politisk Henseende begyndte. Nu er Nationen indskrænket til sit eget lille Landomraade og er stærkt forarmet.

Betragt Rusland! Kan man anse det som en blot Hændelse, at Jødeforsølgelsen i Kisheneff og paa andre Steder i Landet var en Forløber for den nuværende Krig, der har kostet saa mange Mennekeliv og en Flaades Undergang.

Storbritanien og vort eget Land har givet Jøderne de største Privilegier, som de nogeninde have nydt. Disse Nationer ere velsignede og ikke forbandede. Findes der noget andet Land paa Jorden, der er velsignet som disse to?

Det er sandt nok, at Bøvelen i Amerika har forfulgt og mishandlet de Hellige, som ere en Del af Israæl, men det er kun sjældent, at Regjeringen har haft nogen Del i disse Bøvelsforsølgelser. En Gang udsendte Regjeringen en Armee imod de Hellige, fordi Løgnere havde indbildt Regjeringen i Washington, at Folket i Utah havde gjort Oprør, men paa Grund af denne Fejl maatte vor ellers saa frisindede Regjering udholde den frygtelige Borgerkrig, der varede i fire Aar. Ellers har Israæl nydt og nyder store Velsignelser under den amerikanske Regjering, og Landet er derfor velsignet. Her viser Historien os igjen: „Seg vil velsigne dem, som velsigner dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande.“

Indhold:

Historisk Foredrag af Eldste Andrew Jensen	193	Præsidiet over den stand. Mission	201
Til Konferencepræsidenterne, Grensforstanderne og alle Missionærerne i den skandinaviske Mission	199	Afløsning og Hjemrejse	203
Redaktionelt:		Bestikkelse	203
Farvel til de Hellige i Skandinavien	200	Ankomst og Bestikkelse	203
		Tale af Eldste J. G. McQuarrie	203
		Forjættelsers Opsyldelse i Historiens Lys	206